

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 6766

гр. София, 13.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 82 СЪСТАВ, в закрито заседание на
тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: А.И.И

като разгледа докладваното от А.И.И Частно гражданско дело №
20231110169545 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 247 и 248 ГПК.

Съдът е сезиран с молба от 06.02.2024 г., подадена от заявителя "...“ АД, с искане за поправка на очевидна фактическа грешка в Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК и изпълнител лист от 05.01.2024 г. В молбата се сочи, че заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК е било подадено по ел. път на 18.12.2023 г., то и законната лихва следва да се присъди от тази дата, независимо че входящият номер на заявлението е от 19.12.2023 г. В молбата се съдържа и искане за изменение на постановените по делото заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист от 05.01.2024 г. в частта за разноските, като е поискано присъждането на юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева, доколкото размерът на същото следвало да се определи в диапазона от 50 до 180 лева съгласно чл. 26 НЗПП.

Съдът намира молбата за частично основателна.

В заявлението за издаване на заповед за изпълнение е посочено, че се претендира законна лихва от датата на изготвяне на извлечението от счетоводните книги до изплащане на вземането. Заявлението е подадено на 18.12.2023 г. на ел. поща на СРС. В Заповедта за изпълнение съдът е присъдил законна лихва от 19.12.2023 г., което е датата на образуване на делото пред СРС.

Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Касае се за обезщетение, което се дължи по принцип от изпадналия в забава длъжник независимо дали е уговаряно. Законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД има обезщетителна функция за вредите от забава при неизпълнение на парично задължение. Задължението за мораторна лихва възниква само при поискване чрез самостоятелен иск за обезщетение за вредите от забавата или като последица от уважаване на иск за главницата. Обезщетение в размер на законната лихва не се дължи на кредитора, ако той не е упражнил правата си, произтичащи от забавата

по съдебен ред.

В случая заявителят претендира обезщетение за забава до окончателното изплащане, но от датата на депозиране на заявлението по чл. 417 ГПК в съда на от 18.12.2023 г. се счита, че е поканил длъжника да плати. Законната мораторна лихва е форма на договорна отговорност, специфична за паричните задължения и се прилага без да се провежда разграничение между юридическите факти, които пораждаат неизпълнението - достатъчно е наличие на парично задължение и забава. Тя обаче трябва да се предяви по надлежния ред и в предвидената от закона форма, тъй като съдът не я присъжда по право. Поради което съдът счита, че законна лихва следва да се присъди от 18.12.2023 г. до окончателното изплащане. Констатираното несъответствие представлява очевидна фактическа грешка, която следва да бъде поправена по реда на чл. 247 ГПК.

Съдът намира искането за увеличаване на присъденото юрисконсултско възнаграждение за неоснователно. Заплащането на юрисконсултско възнаграждение е регламентирано в чл. 78, ал. 8 ГПК, според който в полза на юридически лица се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт, като размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 ЗПП. При определяне на максималните размери на юрисконсултските възнаграждения разпоредбата препраща към ЗПП. Според чл. 37, ал. 1 ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на МС по предложение на НБПП. Следва извод, че при определяне на юрисконсултското възнаграждение по конкретно дело съдът не може да определи такъв размер, който да надхвърля максималния размер за съответния тип дело, определен в НЗПП, приета въз основа на чл. 37, ал. 1 ЗПП. Но чл. 78, ал. 8 ГПК не определя долна граница на размера на юрисконсултското възнаграждение, поради което съдът определя възнаграждението, съобразявайки спецификите на конкретното дело, по което страната е била защитавана от юрисконсулт, като по своя преценка може да определи какъв да е размер, стига същият да не надхвърля максимално предвидения такъв. В конкретния случай съдът е съобразил, че се касае за заповедно производство, по което процесуалният представител на заявителя е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, с оглед на което съдът е определил юрисконсултско възнаграждение в размер на 15 лева.

С оглед изложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПУСКА поправка на очевидна фактическа грешка в Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК и изпълнител лист от 05.01.2024 г., издадени по гр. д. № 69545/2023 г. на СРС, 82 състав, като вместо „ведно със законна лихва от 19.12.2023 г. до изплащане на вземането“ се чете „ведно със законна лихва от 18.12.2023 г. до изплащане на вземането“.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за изменение на Заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист от 05.01.2024 г., издадени по ч. гр. д. № 69545/2023 г. на СРС, 82 състав, в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред СГС в едноседмичен срок от връчването му на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____